

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1546/2568

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีโจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 339, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 335, ป.วิ.อ. มาตรา 185

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดตาม ป.อ. มาตรา 339 แม้จำเลยให้การรับสารภาพและจำเลยไม่สืบพยาน ก็ไม่อาจพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานนี้ได้ ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 แต่กลับปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า โจทก์แถลงไม่ติดใจสืบพยาน โจทก์จึงไม่มีพยานหลักฐานที่จะให้ศาลฟังลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามฟ้องได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ อีกทั้งแม้ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดที่รวมการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ อยู่ด้วยกันก็ตาม แต่เมื่อปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้วจำเลยให้การรับสารภาพข้อหาตามฟ้องโจทก์ตามบันทึกคำให้การที่สักขีพยานบันทึกไว้ โจทก์และจำเลยแถลงว่าไม่ติดใจสืบพยาน คดีเสร็จการพิจารณา ดังนั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นการกระทำของจำเลยที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิด ก็มีเพียงเท่าที่โจทก์กล่าวอ้างในฟ้อง หาได้มีข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความแต่อย่างใดไม่ จึงไม่อาจนำ ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย มาใช้บังคับเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธดังที่โจทก์ฎีกาได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 91, 339, 371 ริมติดปึงตอของกลาง ให้จำเลยคืนสุราขาวจำนวนครึ่งขวดที่ยังไม่ได้คืนหรือหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาทรัพย์ 35 บาท แก่ผู้เสียหายด้วย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 (1), 371 ให้รอกการกำหนดโทษจำเลยไว้มีกำหนด 3 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลย 2 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 8 ครั้ง ภายในระยะเวลาคุมความประพฤติ ให้ทำกิจกรรมบริการสังคมตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 โจทก์อุทธรณ์ โดยรองอธิบดีอัยการภาค 3 รักษาการในตำแหน่งอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค 3 ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงเฉพาะความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานชิงทรัพย์ ไม่รอกการกำหนดโทษและไม่คุมความประพฤติจำเลยลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ปรับ 1,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท จำเลยต้องชังมาพอแก่โทษปรับแล้วให้ปล่อยตัวไป ริมติดปึงตอของกลาง ยกคำขอของโจทก์ที่ให้จำเลยคืนสุราขาวที่ยังไม่ได้คืนหรือใช้ราคาแทน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ

โจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) หรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดรวมการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธไว้ด้วยและเป็นความผิดได้ในตัวเอง เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องไว้แล้วและเป็นความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี การที่จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์จึงไม่จำต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพ ศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 เห็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 ที่โจทก์ขอให้ศาลลงโทษมีอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพและจำเลยไม่สืบพยาน ก็ไม่อาจพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานนี้ได้ ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 ดังนั้น เมื่อโจทก์ต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง แต่กลับปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2566 ว่า โจทก์แถลงไม่ติดใจสืบพยาน โจทก์จึงไม่มีพยานหลักฐานที่จะให้ศาลฟังลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามฟ้องได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 อีกทั้งแม้ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดที่รวมการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์อยู่ด้วยก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ซึ่งบัญญัติว่า "ถ้าความผิดตามที่ฟ้องนั้นรวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลจะลงโทษจำเลยในการกระทำผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่พิจารณาได้ความก็ได้" ซึ่งในส่วนนี้ปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2566 ว่า ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้ว จำเลยให้การรับสารภาพข้อหาตามฟ้องโจทก์ตามบันทึกคำให้การที่สักขีพยานบันทึกไว้ โจทก์และจำเลยแถลงว่าไม่ติดใจสืบพยาน คดีเสร็จการพิจารณา ดังนั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นการกระทำของจำเลยที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิด ก็มีเพียงเท่าที่โจทก์กล่าวในฟ้อง หาได้มีข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความแต่อย่างใดไม่ จึงไม่อาจนำบทบัญญัติเช่นว่านี้มาใช้บังคับเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยดังที่โจทก์ฎีกาได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานชิงทรัพย์มานั้น ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

มาลิน ภู่งศ์ จุลมนต์ · สิทธิพร บุญยฤทธิ · ประทุมพร กำเหนิดฤทธิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1546/2568>